

det vilde indstille til Folkethinget at vedtage Sagens Henviisning til Indenrigsministeren. Da Sagen kom til Forhandling i Folkethinget, blev Mindretallets Indstilling tagen til Følge, idet det med 39 St. mod 19 blev vedtaget at henvise Sagen til Indenrigsministeren. Andragendet blev af Indenrigsministeriet afflaaet. Endelig blev der i indværende Session af et enkelt Medlem i Folkethinget til Finantslovens 2den Behandling stillet et Endringsforslag om et Laan af 50,000 Kr. til det omtalte Stoffby-Noers Interessentskab og paa Wilkaar, der vare meget billige for dette. Ordføreren for Finantsudvalget tilraadede imidlertid Forslagsstilleren at tage Forslaget tilbage, for at det kunde blive fremmet igjen — som det senere viste sig, under en anden Form — til 3die Behandling. Dette skete, og ved denne Behandling blev Forslaget støttet af en Minoritet i Finantsudvalget, bestaaende af 1 Medlem. Efter at de Wilkaar, hvorunder man søgte Laanet erhvervet, nu vare stillede noget heldigere for Statskassen, og Forslaget iøvrigt var anbefalet af Forslagsstilleren, erklærede jeg, at jeg ikke kunde tage imod Forslaget, og at jeg bestemte vilde modsætte mig det paa ethvert Stadium, som denne Sag havde at gennemgaa. Forslaget blev derefter forskaffet med 59 St. imod 9. Nu fremkom der til 3die Behandling af Lillægsbevillingsloven atter et Forslag af lignende Indhold fra et enkelt Medlem af Finantsudvalget, det samme Medlem, der havde stillet Forslaget til 3die Behandling af Finantslovsforslaget. Jeg har, som sagt, ikke paa nogen Maade forandret min Opfattelse af denne Sags Betydning, jeg ser ikke i den Hærdighed, hvormed den forfølges fra de Paagjældendes Side, nogen Grund til at forandre min Stilling til Sagen, og jeg vil haabe, at jeg igjennem Rigsdagens forskjellige Afdelinger vil finde Medhold og Støtte til at holde denne Sag borte, om hvilken det er bebudet, at den vil komme igjen, saalænge til man naaer sin Hensigt. Jeg skal derfor tillade mig til 2den Behandling af Lillægsbevillingslovsforslaget at stille et Endringsforslag om, at denne Post udgaa af Lillægsbevillingsloven.

Der er en anden Sag, som jeg ønskede at gjøre til Gjenstand for nogle Ytringer. Den vedkommer vel ikke nærmest mig, men vedkommer dog i en ikke ringe Grad Indenrigsministeriet som Part. Denne Sag omtaler jeg ikke paa Grund af dens Tilstedeværelse paa Lillægsbevillingslovsforslaget, men fordi jeg der, under Krigsministeriets Budget, favner en Bevilling paa 5,500 Kr., der vare bestemte til en Udvidelse af Kjøbenhavn's Søbefæstning. Sagen angaar jo, som bekendt, Flytning af et Batteri ved Kalkbrønderiet til et mere silit liggende Sted paa en Opfyldning, som foretages af Havnevesenet. Før jeg omtaler de nærmere Omstændigheder ved denne Sag, skal jeg

forudstikke den Bemærkning, at jeg anser det for almindelig bekendt og anerkjendt, at de Søarealer, som omgive Landet, henhøre under Indenrigsministeriets Ressort, og dette gjælder saavel de Søarealer, der ikke støde til Fæstningsværker, som dem, der ere i Nærheden af saadanne; men det er en Selvfølge, at med Hensyn til de sidste kan Indenrigsministeren ikke foretage saadanne Foranstaltninger, som kunne have Indflydelse paa de paagjældende Fæstningsværkers Virksomhed, og kan i det Hele ikke foretage nogen Forandring i de bestaaende Forhold uden efter Konferencen og de Overensstemmelse med Krigsministeriet. Forholdet er her et saadant, at forsaavidt Krigsministeriet, støttet til Hensynet til Forsvarsvæsenet, forlanger, enten at der ikke maa foretages Forandring i det Bestaaende, eller at de fremkommende Forandringer maa ske paa en saadan Maade, at Forsvarsvæsenet derved ikke formindstes, kan Indenrigsministeriet i saa Henseende ikke foretage Noget; men ogsaa kun under denne Forudsætning kan Krigsministeriet paalægge bebyrðende Bestemmelser ved Udførelsen af saadanne Foranstaltninger. Da det i Gjenemførelsen af HavnepLANen af 1862 laa, at der skulde optages betydelige Kvanta af Fyld fra en Grund, der er beliggende paa Indrørheden, nemlig „Nyggen“, var det naturligt, at Havnestyrelsen tog under Overveelse, hvorledes man kunde anvende denne Fyld paa en for Havnvesenet fordelagtig Maade. Den sidste Anvendelse, denne Fyld har faaet, har jo været til Opfyldningen ved Lange-linje, men den nærmer sig nu sin Fuldbendelse, og man maatte altsaa være betænkt paa, hvorledes man nu for Fremtiden skulde anvende den Fyld, der saaledes optages. Man mente da, at det vilde være hensigtsmæssigt at foretage en Landvinding gjennem Opklæggelse af denne Fyld i Kalkbrønderibugten, en Landvinding, som ikke alene under alle Omstændigheder maatte have Verdi for Havnvesenet, men i Særdeleshed under visse Eventualiteter have større Betydning. Selvfølgelig vilde denne Landdannelse have en større Verdi, hvis det maatte kunne lykkes at fri den for saadanne bebyrðende og bindende Regler fra Krigsministeriets Side, der vilde hindre den friere Afbenyttelse af dette Terrain. Hvis man kunde fri de indbundne Arealer for Servituter, vilde de selvfølgelig for Havnvesenet faae en ganske anden Betydning, end hvis de skulde belægges med Servituter, der hindrede en saadan fri Benyttelse. Ved Bestemmelsen om at aflægge den optagne Fyld paa disse Steder har man selvfølgelig heller ikke helt set bort fra den Eventualitet, at Resultatet af de Overveelser, som foregaa angaaende Udvidelsen af Kjøbenhavn's Havn, kunde blive det, at man vilde udvide den paa det Sted, i hvilket Tilfælde den nævnte Opfyldning vilde være nødvendig. Men hvad enten dette sidste Moment